בכדי חסרונן אבל יותר מכדי חסרונן

מוכרן בבית דין וכל שכן הכא דהא פסידי

לגמרי: ועוד אמר ר' יהודה שתי חלות

כו': תני תנא קמיה דרב יהודה על גב

ברכות לג:, ב) [סטיו לפנים מסטיו כל"ל], ג) בילה יט:,

ד) ובילה שם: ולקמן לח:] זבחים נוה: בכורום חי ודה

של"ל כ׳ אבא, ו) ומנחות

עט.], ז) יכמות קד: מנחות מז. ודף עב: (יבמות קה:),

מ) ב"ה עו: ומנחו׳ עט:

הב: כריתות כד: תמורה

כב:], ע) [ויקרא ז], י) אלו,

מוסף רש"י

סטיו כפול היה. אלטכאות זו לפניס מזו נסיקף עגול לישב שס (ברכות לג: ובע""ז לקמן

(ב:) אלטבאות מקיפות אותו ואלטבאות אחרים

היקף לפנים מהיקף (חובה מה.). מפני חמץ שבה. על חלות לחם חמץ וגר

ביצה יט.). אין מביאין קדשים לבית הפסול.

שממעט זמן אכילתן, שאינו

יכול לאכול חמץ אלא

עד ארבע שעות, ומחוך כך חמן שבה בא לידי

צח א מיי׳ פ״ה מהל׳ בית הבחירה הלי א: צמ ב ג מיי פ"ב מהלי תגיגה הלי יג:

ד וחיי ח"ו חבלי חחולי המוקדשין הל"ה והל' יב]: ק ה מיי׳ פי״ב מהלכות פסולי המוקדשין הלי יא:

ו מיי׳ פי״ו שם הלכה

ים. קב ז (מיי׳ פ״ג שם הלי יח ופ״ו מהלי איסורי מזבת הל' ד ה):

## מוסף תוספות , א. דודאי יתר מכדי חסרונן הם מתחסרין. תוס׳

ם אנן. ב. מטי חצאי קבין. באי קבין. שס. ג. בלשון כבוד. מהר"ס חלאוה. ד. מפני שהוקבע לתודה זו. חי" הר"ן, ה. וכ"ש מדמי לחם עצמו שאינו מביא בהם תודה אחרת. תוס' ל"פ. ו. [אף ד]מה ריוח יש בה. תוס׳ שאנך. ז. והכא ליכא פסיד ליה. חי" הר"ן. ח. והיה דוחק גדול בעזרה. [אמנם] מתוך פרש״י משמע דאיירי בי״ד מהרי חירש ורו׳ אחילו הח עדיין טעונות עיבור צורה וכו׳. ואי איירי בי״ג. כבר נתעברה צורתז בי"ד. מוס' נתעברה צורתן בי״ד. מוס׳ סרל״ש, ט. דלא מיקדשי אלא בזביחה. שס. י. דגרע טפי כשעשו הזריקה ולא עשו אותה כדינה מכשלא עשו אותה כלל כמו הכא. עשר אותו כלל כבו זוכא. מוס' ל"פ. יא. אלמא דאפילו נזרק בפסול אמרינז ביה כזרוק דמי. חי' אמרינן ביו כוודק דמיי קי סר"ן, יב. ואוכלים אותה. מוס' סרא"ש. שהכהנים וריזים היו והיו יודעים לכוין שעותיהם. חי' רכינו לול. יג. ומ״מ הוי הכירא שפיר כיון שהיה שם עד , קרוב שעה שישית. תוס׳

רבינו חננאל בכדי חסרונן, אבל יתר מכדי חסרונן אפילו רבנן מודו שמוכרין אותן, וכל שכן הכא בפסח שאם ישארו יפסדו לגמרי, וכבר ישארו יפסדו לגמרי, וכבר פרשנוהו בגמ' במקומו באר היטב. **מתני'** ועוד אמר ר' יהודה שתי חלוה של תודה פסולות כו׳. של המדה פסולות כד, תאני תנא על גב האצטבא, אמר ליה רב יהודה וכי להצניעז הוא צריד שמניחז בתוך הבית, תני על גג בתוך הבית, תני על גג האצטבא שיהו הכל מביטין עליהן. למה פסולות, מפני שיש בחלות של תודה חמץ, לפיכך אין מביאין תודה בחג המצות, . ואפילו בארבעה עשר אין ואפילו באובעה עשו אין מביאין, שכיון שאין התודה נאכלת אלא ליום ולילה, ובארבעה עשר אין מותר לאכלן אפילו בו ביום כלו, אין מביאין אותה לכתחילה להפסל, . לפיכך מקדימין ומביאין הכל ביום שלשה עשר, . ומפני שהיו באות הרבה דר׳ ינאי דאמר כשרות היו נדחו. ואוקימנא בשנשחט ניוה: יאון כנא בשנשווט עליהן הזבח ועדיין לא נזרק הדם, וכדרבי דאמר שני דברים המתירין, והן שחיטה וזריקה שמתירין . חלבים למזבח והבשר לאכילה, מ(ו)עלין זה בלא זה, כלומר מקד(י)ש האחד

בלא חבירו והנהנה ממנו

בבדי חסרונן. פ״ה כדרך חסרונס של פירות וקשה לר״י א״כ מ"ט דרשב"ג דאמר מוכרן בב"ד ואור"י דמיירי דנחסר בחדש אחד יותר ממה שחסרון עולה לחדש וקרי בכדי חסרונן לפי שעדיין לא נתחסרו יותר מכדי חסרון העולה לשנה כדמפר׳ בהמפקיד

(ב"מ מ.) לחטין ולחורו תשעה חלחי קבין לכור אבל אם נחסרו יותר ב ד"ה מוכרן בב"ד: אמר רבי יהודה. לפי

שהיה רבו מובהק קרי לי׳ ר׳ ג: אין מביאין תודה אחרת. פ״ה ואותו לחם פודים ויוצא לחולין ויקח בדמים תודה אחרת או לחם לתודה אחרת ואין נראה כיון דלחם גופיה לא חזי לתודה אחרת ד דמים נמי לא חזו לתודה אחרת דמאי שנא ובפרק התודה (מנחות פ.) אמר בהדיא הפריש מעות ללחמי תודה וניתותרו אין מביא בהן תודה אחרתה ואע״ג שפיר דהדמים חסורים פריך וניפרקינהו דשמא תמלא תודה שאבדה א"נ ניפרקינהו בשוה פרוטה דלכתחלה יכול לחלל שוה מנה על פרוטה כשאין הפסד להקדש ו כדמוכח בערכין (ד' כט.):

אלא לעולם שנשחם עליהן הובח. אומר ריב"א דהשתא הדר ביה ממה שאמר כשירות היו דבי"ג איירי שנשחט הזבח כדאמר לעיל איז מביאין תודה בי"ד והשתא מיפסלו טפי שנשפך הדם וגם נפסלו בלינה ולכך מעמיד בנשפך הדם שהטעם הרחשון שאמר רבי חנינא מתוך שהן מרובות נפסלות בלינה נראה לו דוחק דאיך יתכן דמפני ריבוי שלהן לא ימנא אוכלים הלא מותרין לזרים ובירושלמי רבי חנינא גופיה משני האי שינויא דגרם התם רבי חנינא אומר פסולות היו מפני שהיו ממהרים להביא תודותיהן מפני חמן שבתודות ואי אפשר שלא ישפך דמה של אחת מהן והן נפסלות מדקאמר מפני שממהרין משמע דבי"ג מיירי דכולם היו מביאין ח: שהמן שלא לשמן ונורק דמן שלא לשמן. נראה נורק

אם מרק לשמן ": הלחם קרוש. בהתכלת (מנחות ד' מו:) איכא מאן דאמר קדוש לתפוס פדיונו ולא בעי למימר שינא לחולין אלא תופס פדיונו ואינו יוצא לחולין דאל"כ אכתי

דמן שלא לשמן לאו דוקא דהוא הדין

תיקשי וליפרקינהו: בל העומר ליורק כורוק דמי.

וא"ת זרק דמן שלא לשמן נימא נמי כזרוק דמי ואמאי קאמר רבי אלעזר ב"ר שמעון דאינו קדוש וי"ל כיון שעקרן מלשמן גרע מנשפך הדס' ואיגליא מלחא דלא הוי כזרוק בשעת קבלה וקשה דבפרק המנחות והנסכים (מנחות קב.) אמר פיגל בזריקה מטמא טומאת אוכלים לר"ש משום דכל העומד ליזרוק כזרוק דמי"א ודוחק לחלק בין פיגול לשלא לשמו וי"ל דלגביה גופיה דובח חשיב כזרוק אע"ג דפיגל בזריקה אבל לגבי דברים המתקדשים עם הזבח כגון לחם לא חשיב כזרוק כשנעשה הזריקה שלא בהכשר:

בשירות היו. ול"ת מלחר דכשירות היו למלי משהין לותן . עד שעת איסור וי"ל דהיינו י' (כרשב"ג) דאמר לעיל וד׳ יא:) תרומה כל חמש ולחמי תודה כתרומה והיו נוטלים האחרונה בסוף חמש יב וכן משמע בירושלמי יג:

האיצטבא א"ל וכי להצניען הוא צריך תני על גג האיצמבא ייאמר רחבא אמר ר' יהודה אחר חבית סטיו כפול חיהי תניא נמי הכי הר הבית סטיו כפול היה רבי יהודה אומר איסטוונית היתה נקראת סמיו לפנים מסטיו: פסולות וכו': אמאי פסולות אמר רבִי חנינא מתוך שהיו מרובות נפסלות בלינה דתניא באין מביאין תודה בחג המצות מפני חמץ שבה פשים' אמר רב אדא בר אהבה הכא בי"ד עסקיגן וקסבר סראין מביאין קרשים לבית הפסול וכולי עלמא בשלשה עשר מייתי להו ומתוך שהן מרובות נפסלות בלינה משום ר' ינאי אמרו כשירות היו ואלא אמאי קרי להו פסולות שלא נשחם עליהן הזבח ונשחום שאבר הזבח ונייתי זבח אחר ונשחום דאמר זו תודה וזו לחמה וכדרבה דאמר רבהס האבד הלחם מביא לחם אחר אבדה תודה אין מביא תודה אחרת מ"מ לחם גלל תודה ואין תודה גלל לחם וניפרקינהו ונפקינהו לחולין אלא לעולם שנשחם עליהן הזבח ונשפך הדם וכמאן כרבי דאמר רבי ישני דברים המתירין מעלין זה בלא זה דתניא שיכבשי עצרת אין מקדשין את הלחם אלא בשחימה כיצד שחמו לשמו וורק דמן לשמן קידש הלחם שחמן שלא לשמן וזרק דמן שלא לשמן לא קידש הלחם שחטן לשמן וזרק דמן שלא לשמן לחם קדוש ואינו קדוש דברי רבי ר' אלעזר בר"ש אומר לעולם אינו קדוש הלחם עד שישחום לשמן ויזרוק דמן לשמן אפי׳ תימא ר' אלעזר ברבי שמעון הכא במאי עסקינן כגון ישנתקבל הדם בכום ונשפר ור"א בר"ש סבר ליה כאבוה יידאמר כל העומד לזרוק כזרוק דמי תנא משום רבי אלעזר אמרו כשירות היו כל זמן שמונחות

כל העם אוכלין נימלה אחת מהן תולין לא

אוכלין ולא שורפין ניטלו שתיהן התחילו

כולן שורפין תניא אבא שאול אומר

ניתנות שם: גג החילעבח. גג היה בנוי למעלה מפני הגשמים: סטיו כפול היה. האינטבא סביב סביב מקפת ובתוך אותו הקף עוד אחר: מתוך שהן מרובות. לחמי תודה בשלשה עשר בניסן שכל מי שיש לו להביא תודה ברגל מביאה בשלשה עשר: נפסלות בלינה. לבוקרו של י"ד. לחמי תודה מ' חלות וי' מהן חמך שנא' (ויקרא ז) על חלות לחם חמץ: אין מביאין קדשים לבית הפסול. אין מביאין קרבן ביום שיתמעט זמן אכילתו שקבעה לו תורה ונמלא בא לידי נותר ותודה נאכלת ליום ולילה ואם יביאום בי"ד אינן נאכלות של חמך אלא עד שם שעות: וכולי עלמא בי"ג מייסי להו. כל מי שעליו תודה מביאה בי"ג לפי שלא יקריבנה למחר וכ"ש בפסח: נפסלום בלינה. שאין להם אוכלין כל כך ומשום דפסולות ועומדו׳ היו ניתנין שם דחם היו כשירות לא היו נותנין אותן שם כדי לפוסלן בידים שמונחות שם עד זמו הביעור ונשרפות: לשירות היו. כלומר אפילו לא היה להן פסול גדול כלינה שהן כבר לשריפה אפ״ה מאחר שאין להם תקנה ליאכל ואפילו הן עדיין טעונות עיבור לורה יהבינו להו התם. והיכי דמי כגון שלא נשחט עליהן הזבח ויש להן קדושת דמים משהוקדשו וחין להן היתר עד שישחט עליהן הזבח ויזרק הדם דלחמי תודה אין קדושין קדושת הגוף אלא בשחיטת הזבח כדתניא במנחות ועה:ז על חלות לחם חמץ יקריב קרבנו על זבחש מלמד שאין הלחם קדוש אלא בוביחת סתודה והחי קדוש קדושת הגוף קאמר דהא משעה שאמר הרי עליי לתודתי חל עליהם שם הקדש אבל אין קדושות ליפסל בלינה ובטבול יום ואם נטמאו נפדין ויולאין לחולין עד שישחט הובח עליהן וכשם שהובח מקדשן כך בזריקת הדם ניתרין הם לאכילה כבשר התודה עלמו דהואיל ותלויין בה הרי היא כמוה וזריקת הדם מתרת קדשים דכתיבי ודם זבחיך ישפר והדר והבשר תאכל: אין מביא מודה אחרת. על אותו לחם ופודין

אותו ויולא לחולין דלחם גלל תודה

וכיון דהוקבע לזו פסול לאחרת אבל

בכדי הסרונן. כשאין נחסרין אלא כדרך חסרון של פירות הקצוב

בב"מ בהמפקיד (ד' מ.) לחטין ולאורז תשעה חלאי קבין לכור:

דקה פסיד לגמרי. שנחסרים בהנחה: על גב החילעבה. על

הכסא ממש: וכי להלניעם הוא לריך. והלא למראה העין הם

בדמים יקח תודה או לחם תודה אחרת: ואין סודה גלל לחם. שהיא עיקר: ונפרקינהו. דכל זמן שלא קידשו לגופן יש להם פדיון והואיל ויש להם תקנה בכך למה אנו מפסידין קדשים: אלא לעולם שנשחט עליהן הזכת. דשוב אין להן תקנה: וכגון שנשפך הדם. ומיהו עדיין אינן טעונות שריפה ולריכות לעבר לורתן דתנן בכילד לולין (לקמן פב. 0) כל שפסולו בגופו ישרף מיד בדם ובבעלים תעובר לורתו וילא לבית השריפה ואפ"ה מולולינן בהו ויהבינן להו התם: כמאן. קאמרת דבשחיטה לחודה קדוש גופו שלא לפדות עוד: שחיטה וזריקה הן מתירין את הובח ואת התלוי בו: מעלין. מעלין אותו מעלה אחת ליקדש בגופו ואע"פ שאינו ניתר עד שתבוא השניה: שתי הלחם של עלרת תלויין בשני כבשי שלמים דכתיב (ויקרא כג) ושני כבשים בני שנה לזבח השלמים והניף הכהן אותם על לחם הבכורים תנופה לפני ה' וגמרינן להו מלחמי תודה שאין קדושים אלא בזביחתה במנחות בפרק התכלת ₪: קדוש. ליפסל ביוצא ושלא יפדה עוד: ואינו קדוש. ואינו ניתר באכילה ואף על פי שהכבשים עצמן מותרין דקיימא לן וַזִּבּחִים בּ.ַן כל הזבחים שנזבחו שלא לשמן כשירין אלא שלא עלו לבעלים לשם חובה ותניא בפרק שני דבילה (ד' כ:) כבשי עלרת ששחטן שלא לשמן הדם יזרק והבשר יאכל אינהו הוא דמתאכלי כשלמים בעלמא אבל לחם כיון דכבשים אין שמן עליהן דהא לא עלו לשם חובה אלא שם שלמי נדבה עליהן מי יתירנו: **כאבוה.** בב"ק בפרק מרובה (ד' עו:):

שתי

נומר (שם). זו תודה וזו לחמה. אע"ג דלא אמר עלי, אם אבד הלחם מביא לחם אחר, דכיון דאמר זו נתחייב בלחמה, וכל זמן שעיהר הזכח חיים חייב (שם כת"י). איז מביא (שם כוויי). אין כזביא תודה אחרת. על לחס זה, אלא אנדה המודה אנדה הלחס (שם). מאי טעמא. מבים לחם חחר לחם גלל תודה. דכתיב והקריב על זכח התודה הכי אבדה תודה אין מביא תודה אחרת אע"ג דלחמה קייס (שם). שני דברים המתירין. כגון זריקה ושחיטה מקדשים הקרבן לקדושה (מנחות עם.). אין מקדשין את הלחם. להיות קדוש קדושת הגוף ליפסל ביולא ולינה (יבמות קד:). אלא בשחיטה. אבל באפיה לא קדשי (מנחות עב:) ואע"פ שהן טעונין תנופה חיין עם הלחם אין תנופתן ו אלא שחיטתן, דגמר טיר דכתיב (במדבר ו) ואת האיל יעשה זבח שלמים לה׳ עשיית סל המלות בוביחת האיל. בפי החכלה וירחוח באכילה (מנחות מז.). לא הידש הלחם. ולא תפים קיו ש הזרחם. זכו תפים פדיונו בקדושת שתי הלחם אלא בקדושת שאר תרומת הלשכה, ובת"כ יליף לה מקרבנו על זבח תודת

רבינו חננאל (המשר) לשמן וזרק דמן שלא לשמן לא קדש הלחם, שחטן לשמן וזרק דמן שלא לשמן הלחם קדוש ואינו קדוש דברי רבי, ר' אלעזר בר' שמעון אומר לעולם אינו קדוש עד . שישחוט לשמן ויזרוק דמן רבי אלעזר בר' שמעוז כגוז ובי איכו. דקבליה לדם ואשתפוך,

מקרבנו על זבח תודת שלמיו, מגיד שאם נזבחה

שלא לשם תודה לא קדש לחמו, וכבשי עלרת

דמקדשי לחם מתודה ואיל

. נזיר גמרינן (שם).

כנהנה מן ההקדש שחייב קרבן מעילה. ור׳ מאי היא דתניא כבשי עצרת אין מקדשין שתי הלחם אלא בשחיטה, כיצד שחטן לשמן וזרק דמן לשמן קדש הלחם, שחטן שלא דאמר כל העומד ליזרק כזרוק דמי. משום ר׳ אלעזר אמרו כשרות היו, כל זמן ששתיהן מונחות הכל אוכלין וכר.

העומד ליורוק. שאינו מחוסר אלא זריקה: כזרוק דמי. לחול עליו כל שם פסול קדשי קדשים אבל לאישתרויי לא מישתרי עד דוריק: